

אמר ליה: זאת — לא רק שאיננה קרשיה!

אלא אדרבה, יש לתמוה עליך: אמאי קא מדמיית, הכיצד מדמה אתה קדושה של בכור, הבאה מאליה, לקדושה הבאה בידי אדם, בנדרו?

אלא אי קשיא על דברי רבי אליעזר בענין ספק — הא קשיא, בענין אחר, שמצינו סתירה בדבריו בענין ספקות:

דתניא: אם התעורר ספק בטומאת משקין —

הרי אם הספק הוא לענין ליטמא, אם נטמא המשקה — הרי הוא טמא, מספק.

אך אם הספק טומאה הוא לענין לטמא אחרים, דהיינו, אם הספק הוא האם טמאו המשקים את האוכל שנגעו בו — ספיקו טהור, דברי רבי מאיר.

וכן היה רבי אליעזר אומר בדבריו של רבי מאיר.

ועל כך יש להקשות, שרבי אליעזר סותר משנתו:

ומי סבירא ליה לרבי אליעזר שכאשר הספק הוא לענין ליטמא [קבלת טומאה] למשקין, ספיקו טמא?

והתניא, רבי אליעזר אומר: אין טומאה למשקין מן התורה — כל עיקר, אלא רק מדרבנן!

תדע, שהרי העיד יוסי בן יועזר איש צרידה, על "איל קמצא", סוג של חגב, דבן, שהוא מין חגב טהור, המותר באכילה.

וכמו כן הוא העיד על משקין בית מטבחיא, המשקים שבבית המטבחים בעזרה,

במקדש, דבן, שהם טהורים מטומאה, ואפילו טומאה דרבנן לא נתפסת בהם, כי לא גזרו חכמים קבלת טומאה על המשקין שבמקדש.

הניחא לשמואל, דאמר שמשקין בית מטבחיא דבן — טהורים הם רק מלטמא אחרים, אבל טומאת עצמן יש בהן — שפיר.

אלא לרב, דאמר דבן טהורים ממש הם — מאי איכא למימר?

אלא, כך יש לחלק:

הא המשנה בטהרות האומרת שספק נזירות להקל, לדברי רבי יהודה היא.

והא משנתנו שסתם נדרים להחמיר, לדברי רבי שמעון היא.

דתניא: מי שאמר "הריני נזיר אם יש בכרי הזה מאה כור", והלך ומצאו שנגנב או שאבד הכרי, והדבר בספק אם יש בו מאה כור —

רבי יהודה מתיר, כי ספק נזירות להקל. היות שאין אדם מכניס עצמו לספק, ואין בכונתו שתחול נזירותו עד שיתברר שיש בכרי הזה מאה כור.

ורבי שמעון אוסר, כי סובר שמכניס אדם עצמו לספק.

ורמי סתירה דרבי יהודה אדרבי יהודה —

מי אמר רבי יהודה לא מעייל איניש נפשיה לספיקא?

ורמינהי סתירה בדבריו, ממה ששינונו במשנתנו: